ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Valecnici.PDB

PDB Name: Niven Larry - Valecnici
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.5.2006
Modification Date: 30.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LARRY NIVEN

VÁLEČNÍCI
(The Warriors)

„Jsem si jist, že nás viděli, jak se blížíme," trval na svém technologický důstojník. „Všiml jste si toho kruhu?"
Stříbřitý obraz cizí kosmické lodě zaplnil celou obrazovku. Podobala se širokému kruhu, jehož středem probíhal jakýsi dlouhý válec, což budilo dojem tužky provlečené platinovým náramkem. Na zúžené části trupu byly vidět podivné křídlovité výstupky. Po celé jeho délce byla napsána jakási hranatá písmena, zcela odlišná od kzintského písma tvořeného soustavou čárek a teček.
„Samozřejmě, že jsem si jej všiml," zamručel kapitán. „Ten kruh se otáčel, ale jakmile jsme se přiblížili na vzdálenost dvou tisíc mil, zastavil se a od té doby se nepohnul."
Kapitánův ocas, podobný růžovému biči, se mírně pohyboval ze strany na stranu.
„To je divné," potřásl hlavou. „Když nás viděli, proč se nesnažili uprchnout? To si jsou tak jistí, že se nám mohou ubránit?"
Otočil se ke svému technologickému důstojníkovi:
„Nebo snad máme utéct my?"
„Ne, pane. Nemám sice tušení, proč zůstávají na místě, ale určitě nemají nic, co by nás mohlo ohrozit. Ta loď je jedno z nejprimitivnějších plavidel, jaká jsem kdy viděl."
Vztáhl paži a drápem ruky označoval na obrazovce jednotlivé části lodě:
„Její plášť je z obyčejné kovové slitiny. Otáčející se kruh svou dostředivou silou vytváří umělou gravitaci. To znamená, že neznají princip gravitačního regulátoru a pravděpodobně používají zastaralý princip reaktivního pohonu."
Kapitán zastříhal svýma kočičíma ušima.
„Pak ale nechápu, jak se mohli dostat tak daleko. Vždyť jsou vzdáleni celé světelné roky od nejbližší sluneční soustavy!"
Důstojník pokrčil rameny.
„Možná, že jejich reaktivní pohon je na lepším principu, než jsme měli my. Jakmile jsme totiž objevili gravitační regulátor, přestali jsme reaktivní pohon dále vyvíjet."
U kontrolního panelu se ozvalo zazvonění.
„Vstupte!" řekl kapitán.
Dveřmi prošel zbrojní důstojník. Postavil se do pozoru, zasalutoval a hlásil: „Pane, všechny naše zbraně jsou namířeny na neznámou loď!"
„Dobře."
Kapitán se otočil ke svému technologickému důstojníkovi: „Jste si jist, že ta loď pro nás neznamená žádné nebezpečí?"
Důstojník se zašklebil a jeho dravčí zuby se zaleskly: „Nevím, pane, jak by nás vůbec mohla ohrozit!"
„Dobře," přikývl kapitán. „A vy," otočil se ke svému zbrojnímu důstojníkovi, „mějte zbraně připravené ke střelbě, ale nestřílejte, dokud k tomu nedám povel. Každému, kdo by loď zničil, dám uřezat ohon a uši! Chci ji dostat nepoškozenou!"
„Ano, pane."
„Kde je telepat?"
„Právě se vzbudil a už je na cestě, pane."
„Ten chlap stále jen spí," ušklíbl se kapitán. „Popožeňte ho!"
Zbrojní důstojník předpisově zasalutoval a vyběhl z řídící kabiny.
„Kapitáne!"
Technologický důstojník ukazoval na obrazovku, na níž bylo nyní vidět záď lodního trupu s kruhem - ukazoval na zrcadlově lesklý konec válce:
„Vypadá to jako zařízení na emisi světelných paprsků. Že by měli iontový pohon?"
Kapitán se zamyslel. Po chvíli se zeptal:
„Nemohlo by to být nějaké signalizační zařízení?"

„Hm... Ano, pane.“
„Tak tedy nedělejte předčasné závěry!“

Do kabiny vstoupil telepat a nedbale se postavil do pozoru:
„Hlásím příchod dle rozkazu, pane!“
Upoutala ho obrazovka. Přestože měl stát v pozoru, naklonil se, aby lépe viděl. Technologický důstojník nenápadně pohlédl na mračícího se kapitána a v duchu si přál, aby byl teď někde hodně daleko.
Na telepata byl vůbec trapný pohled. Oči měl zarudlé, jako by byl ospalý, ocas zplihlý, a jak spal, měl na boku zválenou srst. Zřejmě se ani nenamáhal, aby si ji před návštěvou kapitána vykartáčoval. Dojem, jímž působil, byl na hony vzdálen představě ideálu kzintského válečníka. Důstojník se divil, že ho kapitán ještě nezabil.
Jenže kapitán by to neudělal, ani kdyby se telepat dopustil nejhrubšího porušení kázně. Telepati jsou totiž nesmírně vzácní a jejich emocionální nestálost je všeobecně známá. Proto kapitán se značným sebezapřením zachoval klid. Každému jinému by hrozila ztráta hodnosti, uší i ohonu, kdyby za obdobné situace bylo slyšet hluk byť i jediné padající molekuly.
„Tam je nepřátelská loď, kterou jsme objevili,“ informoval ho kapitán, aniž by sebeméně dal najevo nevoli nad touto karikaturou kzintského válečníka. „Potřebujeme informace. Můžete vniknout do jejich mysli?“
„Ano, pane.“
Telepat otráveně zakňoural, ale protestovat se neodvážil. Odtrhl zrak od obrazovky a usedl do křesla. Jeho uši se zvolna sklopily, zornice očí se zúžily a krysí ocas maně klesl k zemi. Před jeho duševním zrakem se vynořil svět, vyvolaný jeho jedenáctým smyslem.
Nejprve zachytil kapitánovu myšlenku: „...zatracený ochrnělý civilista...“, ale rychleji zapudil. Vnímal i to, co se dělo v myslích ostatní posádky, ale postupně vše eliminoval, až zbyla jen jakási prázdnota či spíše chaos, z nějž pozvolna vystupovaly podivné a znepokojivé myšlenky, na něž se zaměřil.

Velitel lodě Steve Weaver, vysoký světlovlasý muž, se vznášel v beztížném stavu u stěny rádiové kabiny. Budil dojem odpočívajícího člověka, jemuž je zatěžko i mrkat. V levé ruce držel cigaretu, z níž vystupoval proužek dýmu a ztrácel se ve větrákovém otvoru.
„Nic,“ řekla unaveně Ann Harrisonová a postupně otočila čtyřmi knoflíky na rádiovém přístroji. Při každém otočení zhaslo jedno z malých světélek.
„Nemůžete se s nimi spojit?“
„Ne. Zřejmě nemají rádio.“
Vyprostila se z pásů křesla a protáhla se tak, že její tělo vytvořilo jakousi pěticípou hvězdu.
„Nechala jsem zapnutý přijímač pro případ, kdyby se přece jen ozvali.“ Její tělo se stočilo do klubíčka. „Ach, to je úleva!“
Přes hodinu seděla nehnutě u komunikačního systému. Podle vzezření mohla být Stevovým dvojníkem. Téměř stejně vysoká jako on, vlasy i oči měli oba stejné barvy, a když se prohnula, bylo pod modrým svetrem vidět ploché, pružné svaly, vypěstované soustavným cvičením.
Steve uhasil cigaretu o hranu větráku a zeptal se:
„Co o nich vlastně víme?“
„Vůbec nic.“
„Hm. Dívejme se na celou záležitost jako na hádanku. Rádio nemají. Jak se dorozumívají? Jak si můžeme ověřit své domněnky? Určitě mají v úmyslu se s námi nějakým způsobem spojit.“
„Asi ano.“
„Zamyslete se nad tím, Ann. Také Jim ať o tom přemýšlí.“
Jim Davis byl lodním lékařem a pro tento rok i jejím manželem.
„Nechcete cigaretu?“
„Ano.“
Steve jí vzduchem poslal krabičku. „Vezměte si, kolik chcete. Já už musím jít. Kdybyste na něco kloudného přišla, dejte mi vědět.“
„Jistě, Steve. Nemějte obavy. Něco se musí stát. Myslím si, že i oni se snaží s námi kontaktovat stejně usilovně jako my s nimi. A díky za cigarety.“
Stejným způsobem mu poslala zpět téměř prázdnou krabičku.
Každá místnost v obytné části lodi ústila do úzké, zahnuté haly, umístěné v přední části kruhu. Steve do ní vplynul a odrazil se od podlahy. Pak již šlo všechno lehce. Steve plaval chodbou jako žába.
Ze všech dvanácti mužů a žen, tvořících posádku lodi Andělská tužka se Steve za stavu beztíže dovedl nejlépe pohybovat. Byl původem Asteroiďan, zatímco ostatní pocházeli ze Země - tedy obyčejní „blátošlapi“. Pochyboval, že Ann něco světoborného vymyslí. O její inteligenci nepochyboval, ale není zvědavá, nemá dostatečnou fantazii a chuť luštit hádanky. Takže asi jen on a Jim Davis...
Ani si neuvědomil, že chodbou proplouvá příliš rychle, takže téměř narazil na Sue Bhang, když se objevila v zatáčce. Podařilo se mu včas zachytit se výstupků v chodbě a zastavit se.
„Ahoj, nemotoro,“ pozdravila ho.
„Ahoj, Sue. Kam máte namířeno?“
„Do rádiové kabiny. Kam vy?“
„Chtěl bych zkontrolovat pohonný systém. Ne že bychom jej teď potřebovali, ale pro všechny případy...“

„Vy prostě nevydržíte v klidu. Stále musíte něco dělat.“
Naklonila hlavu, jak měla ve zvyku, když se na něco ptala.
„Steve, kdy začneme zase rotovat? Při tomto stavu beztíže mám stále dojem, že padám!“
Nezdálo se, že by jí to zvlášť vadilo. Její malá, štíhlá postava musela snášet beztížný stav poměrně dobře.
„Jakmile budeme zase potřebovat pohon,“ odpověděl Steve a s úsměvem dodal:
„Doufám, že si pak zase vezmete sukni.“
Usmála se, zřejmě polichocena. „To nebude tak brzy, protože na místě zůstaneme asi dlouho. Ábel tvrdí, že když ta druhá loď přizpůsobila svůj kurs našemu, musela vyvinout přetížení aspoň 220 G! Kolik může vyvinout Andělská tužka?“
Steve se zamračil. „Jen asi 0,5 G. A to jsem si myslel, že bychom ji mohli sledovat! Právě jsem přišel z rádiové kabiny. Ann tvrdí, že nemůže nic zachytit, ale možná, že se přece jen nějak domluvíme.“
„To je zlé.“
„Ano. Nedá se nic dělat, jen čekat, co bude dál. To čekání mne ubíjí!“
„Steve, proč jste tak netrpělivý? To všichni Asteroiďané jsou stále ve spěchu a pořád musí něco dělat? Podívejte se!“
Uchopila držadlo ve stěně a přitáhla ho k jednomu z oken ze silného skla, která lemovala přední stěnu chodby. „Vidíte ji?“
Mezi hvězdami zářícími jako vnitřky obloukových lamp se cizí loď jevila jako temně rudý kotouč.
„Pozoroval jsem ji teleskopem,“ poznamenal Steve. „Na povrchu má podivné vybouleniny a výstupky a na jedné straně jsou v kruhu jakési čárky a tečky. To by mohlo být písmo. Sue, mně se to nelíbí.“
„Jak dlouho jsme na takové setkání čekali?“ zasnila se Sue. „Pět set tisíc let? Teď je tady máme, tak se uklidněte. Oni nám neutečou.“
Sue se upřeně dívala oknem a tmavé vlasy jí vzrušeně poletovaly.
„První mimozemšťané! Jsem zvědavá, jak vypadají!“
„Těžko říct. Určitě musí být nesmírně silní, když snesou takové přetížení. Ledaže by měli nějaký protiakcelerační štít. Jak je vidět, nevadí jim ani stav beztíže. Jejich loď nemá umělou rotaci jako my, ale možná něco jiného.“
Steve se dlouho díval na nehybný tvar mezi jasnými hvězdami. Pak se náhle otočil:
„Sue, nějak se mi to nelíbí.“
„Proč?“
„Co když mají nepřátelské úmysly?“
„Nepřátelské úmysly?“ Bylo vidět, že tato slova ji zmátla.
„Vůbec nic o nich nevíme. Co když nás napadnou?“
Sue prudce vydechla a hrůza v jejích očích Stevem otřásla.
„Steve, jak se můžete domnívat něco podobného!“
„Je mi líto, že jsem vás postrašil.“
„To nic. Ale proč by měli...“

V chodbě se objevil Jim Davis.
Když Andělská tužka opustila Zemi, bylo mu dvacet sedm let. Nyní z něho byl obtloustlý osmatřicátník, nejstarší člen posádky. Měl dlouhé, štíhlé a citlivé prsty, které zřejmě zdědil po svém dědovi, slavném chirurgovi. Dnešní lékařství však prakticky převzaly automaty, takže Jim měl svou profesi spíše jako koníčka. Na nohou měl boty s magnetickou podrážkou, ale i tak při chůzi budil dojem komedianta.
„Ahoj, bando!“ pozdravil je, když kráčel kolem.
„Ahoj, Jime,“ odpověděla Sue poněkud zaraženě. Vyčkala, až zmizel v záhybu chodby, a pak se zeptala:
„Steve, bojoval jste někdy v Asteroidech?“
Steve rezolutně zavrtěl hlavou, pak však dodal:
„Občas se to ale stává. Problém je v tom, že všichni lékaři a hlavně psychiatři jsou na velkých asteroidech, jako je například Ceres, takže se ví, kde je v případě potřeby najít. Ovšem problém je na malých asteroidech. Možná, že jste si všimla, že nikdy negestikuluji rukama. To nedělá žádný Asteroiďan, protože při náhlém rozhození rukou byste v mrňavé kabině jednomístné kosmické lodi pro dolování mohla způsobit neštěstí. Třeba nechtěně stisknout tlačítko ovládající průchodovou komoru.“
Usmála se. „Někdy se opravdu chováte divně. Po celé minuty se ani nepohnete.“
„Když cestujete mezi asteroidy, nesmíte ani na chvilku polevit v pozornosti. Člověk se cítí osamocen, obklopen nebezpečím, v malém prostoru se nudí a je frustrovaný, když vidí, kolik volného místa je venku. Pokud včas nenavštíví psychiatra, je agresivní a po návratu se obvykle pere. Často jsem byl svědkem divokých scén.“
Chvíli stál nehnutě, jako by si vyvolával staré vzpomínky. Když se pak otočil k Sue, všiml si, že je bledá jako nezkušená ošetřovatelka při prvním vážném případu.
„Promiňte,“ zamumlal a uši mu v rozpacích zrudly. Byla stejně rozpačitá jako on a zdálo se, jako by chtěla utéci, ale přemohla se.
„To nic,“ pronesla nepřirozeně klidným hlasem. „Takže jste toho názoru, že tamti v druhé lodi mají v úmyslu nějaké násilí?“
Pokrčil rameny. „Nelze to vyloučit.“
„Absolvoval jste nějaké kursy, které by pojednávaly o historii Země?“
„K tomu jsem se nedostal.“
„Lidé se obvykle těžko vžívají do životních situací svých předků,“ povzdechla si Sue. „Jistě víte, že před nějakými třemi

sty lety bylo něco jako války, ale dovedete si to vůbec představit? Máte ponětí, co by způsobila uprostřed města ukrytá roznětka termonukleární bomby? Víte, co to byly koncentrační tábory? Pravděpodobně si představujete, že válce musí předcházet nějaká vražda, ale to je omyl. Poslední vražda byla na Zemi spáchána v roce 2021, tedy před sto šedesáti lety, a k žádné válce nedošlo!“
„Jenže každý, kdo si myslí, že lidská přirozenost se dá změnit, je na hlubokém omylu. Nejprve by se musel definovat pojem ‚lidská přirozenost', ale toho není nikdo schopen.“
Hlas Sue nabyl suchého, neosobního zabarvení, jako by vycházel z nějakého instruktážního magnetofonového pásku:
„Naše současná mírumilovná civilizace je podmíněna souhrou tří hlavních faktorů. Za prvé - psychiatrické poznání se rozvinulo daleko nad úroveň dřívějších poznatků. Za druhé - došlo k dokonalému využití půdy pro potravinářskou výrobu, takže nikdo nehladoví. Za třetí - máme zákon omezující porodnost a povinné antikoncepční injekce. Je zcela možné, že k tomuto stavu přispělo také dolování na asteroidech a využití našich kolonií na několika planetách mimo Sluneční soustavu, protože se naše pozornost zaměřila zcela novým směrem.“
„Víte, co tím vším chci naznačit? Podívejte se na tu cizí loď. Její pohon a palivo je schopno jí dát rychlost asi 0,8 světelné, souhlasíte?“
„Hm... ano.“
„Navíc je schopna dokonale manévrovat, takže v každém ohledu je daleko lepší než naše. Takovou techniku by nemohli vyvinout, kdyby neměli stejně stabilní a mírumilovnou civilizaci jako je naše, nebo ještě dokonalejší. Proč se jich tedy obávat? Souhlasíte?“
Steve se musel usmát její zanícenosti.
„Jistě, Sue. Vaše vývody nepostrádají logiku. Jenže ti chlapíci, co se rvou v barech, jsou odkojeni naší dokonalou kulturou. Sama jste tvrdila, že lidská přirozenost se nedá definovat. Proto je zcela možné, že naše současná civilizace nevychází z její podstaty, ale je to jakási všeobecně uznávaná konvence, která zatím vyhovuje. Pokud nevíme, co těm rváčům v baru probíhalo mozkem, jak můžeme vědět, co si myslí tito tvorové, o nichž nic nevíme?“
„Jsou to myslící tvorové. Vyrábějí nástroje...“
„Těmi jsme byli také, a přesto jsme vedli války.“
„Steve, kdyby nás tak slyšel Jim, podrobil by vás psychiatrickému vyšetření!“
„Možná, že by mi to pomohlo,“ usmál se Steve a dvěma prsty jí pohladil vlasy za uchem.
Náhle si všiml, že ztuhla a tvář se jí zkřivila bolestí. Současně pocítil prudkou bolest hlavy, jako by se mu mozek dostával ven z lebky.

„Pronikl jsem k nim!“ zamňoukal telepat podivně zastřeným hlasem. „Zeptejte se mě na něco, pane!“
Kapitán přispěchal, vědom si, že telepat v tomto stavu nemůže dlouho zůstat.
„Na jakém principu spočívá pohon jejich lodi?“
„Světelné částice jsou hnány primitivní termonukleární reakcí. Vodík získávají z kosmu pomocí elektromagnetického lapače.“
„Chytré. Mohou nám utéct?“
„Ne. Jejich motor sice běží naprázdno a je připraven k letu, ale to jim nepomůže. Není zdaleka tak výkonný jako náš.“
„Jaké mají zbraně?“
Telepat se na chvíli odmlčel a ostatní napjatě čekali na jeho odpověď. Do ticha kabiny vnikaly různé tlumené zvuky, ale ty byly zcela běžné - hučení vysokého napětí, šelest motorů gravitačního regulátoru, jako když se trhá nějaká látka - a nezřetelné hlasy posádky.
„Vůbec žádné nemají, pane!“
Telepatův přechod z hypnotické strnulosti byl provázen chvěním svalů a také jeho hlas zněl jasněji:
„Na lodi není vůbec nic, co by bylo možné považovat za zbraně. Jediné ostré předměty jsou nože v kuchyni, ale ty slouží jen pro potřebu kuchařů. To znamená, že oni nebojují.“
„Oni nebojují?“
„Ne, pane. Myslí si, že ani my nebojujeme. Tři z nich sice o tom pochybovali, pak ale s tímto všeobecným názorem souhlasili.“
„Jak je to možné, že nebojují?“ Kapitán sice věděl, že tato otázka je zcela nepodstatná, ale nemohl se zadržet, aby ji nevyslovil.
„Nevím, pane. Snad to vyplývá z jejich povahy, celkového zaměření nebo snad z náboženství - prostě nevím!“
Telepat zasténal a sevřel si rukama hlavu.
„Musí to být pro něho těžké,“ pomyslel si soucitně kapitán. „Vniknout do zcela jiného způsobu myšlení...“
„Co dělají právě teď?“
„Čekají, že se s nimi nějak domluvíme. Snažili se s námi komunikovat a domnívají se, že i my se o to snažíme.“
„Ale proč? To nechápu... Nevadí, není to důležité. Mohli by být zabiti tepelným úderem?“
„Ano, pane.“
„Zruš s nimi kontakt!“
Telepat potřásl hlavou a chvíli se chvěl po celém těle. Kapitán přistoupil ke komunikátoru:
„Zbrojní důstojník!“
„Zde, pane!“
„Zaměřte tepelné induktory na nepřátelskou loď!“
„Ano, pane. Dovolte však, abych poznamenal, že nějakou dobu potrvá, než dosáhnou plného výkonu. Co kdyby mezitím ta nepřátelská loď zaútočila?“

„Nedebatujte se mnou!“ zavrčel zlostně kapitán. Pak pronesl zdrcující monolog o nutnosti okamžité a bezpodmínečné poslušnosti, což zbrojní důstojník vyslechl v perfektním pozoru a se smrtelně bledou tváří. Pak zmizel z obrazovky a telepat se uložil ke spánku.
Kapitán se samolibě usmál při představě, že vše další bude probíhat naprosto hladce. Až posádka cizí lodi zahyne pod tepelným úderem, vnikne do ní a dozví se vše potřebné o planetě, z níž pochází. Její polohu pak lehce zjistí zpětným průmětem dráhy, kterou loď urazila. Ve své naivitě se zřejmě ani nepokusili o nějaký krycí manévr.
Pokud pocházejí z nějakého světa, na němž jsou podmínky vyhovující Kzintům, stane se tento svět kzintským. On jako dobyvatel dostane za odměnu jedno procento veškerých výnosů z tohoto světa, a to po celou dobu svého života. Jeho budoucnost bude zajištěna. Už nebude pouhým kapitánem, ale...
„Náhodné zjištění, pane!“ Hlas technologického důstojníka přerušil tok jeho příjemných myšlenek.
„Než loď přerušila rotaci, bylo v ní přetížení 1,26 G!“
„To je dost,“ zamračil se kapitán. „Zřejmě mají hustší atmosféru, ale to nevadí. Planetu můžeme upravit na kzintské životní podmínky. Důstojníku, zdá se mi, že jsme objevili zajímavé životní formy. Vzpomínáte si na Chunqueny?“
„Ano, pane. Obě pohlaví byla na stejné intelektuální úrovni, což je nepochopitelné. Stejně tomu tak je na této lodi. Jenže Chunqueni bojovali!“
„Nebo to divné náboženství na Altair 1. Tvrdí se, že dovedli cestovat v čase.“
„Vzpomínám si, pane. Když jsme se tam vylodili, nikoho jsme nenašli.“
„Možná, že spáchali hromadnou sebevraždu pomocí dezintegrátorů. Ale proč? Přece jsme jim nechtěli ublížit, jen z nich udělat otroky! Zajímavé ovšem je, že jsme žádné dezintegrátory nenašli. Přece tam po nich musely zůstat. Nechápu, jak je to možné.“
„Někteří tvorové udělají i nemožné, jen aby si zachovali svou identitu,“ zafilozofoval technologický důstojník.

Čtvrtá koloniální loď Andělská tužka, mířící na planetu „We made it“, stála v prostoru mezi hvězdami jedenáct světelných let za Plutem a ještě osm let jí zbývalo, než dorazí k cíli. Hvězdy před ní byly zelenobílé a modrobílé zářící body, odrážející se od temného pozadí. Ty za ní se jevily jako řídké, temně rudé hasnoucí jiskry. Hvězdné konstelace po stranách byly podivně zploštělé, jako by se vesmír smršťoval.
Doktor Jim Davis nevěděl, kam dřív skočit. Na lodi každý, včetně jeho, trpěl prudkými bolestmi hlavy. Všem rozdával malé růžové pilulky ze zásobníku lékařského automatu. Za dveřmi na chodbě se tlačili členové posádky a čekali, až pilulky začnou působit, Někdo navrhl, že by zatím mohli zajít do společenské místnosti.
Kráčeli tiše, nikdo neměl náladu se bavit, a dupot jejich magnetických bot tlumil hustý plastický koberec.
„Hej, doktore, kdy ta bolest hlavy už konečně přejde,“ zeptal se Steve Jima Davise, kráčejícího za ním.
„Mně už pomalu přestává, jenže já si vzal pilulku dřív než vy.“
„Asi máte pravdu, doktore. Díky!“
„Zajímavé, jak ti lidé špatné snášejí bolest,“ pomyslel si Jim. „Zřejmě jsou příliš zchoulostivělí.“
Husím pochodem vešli do společenské místnosti. Byla velká, takže se tam vešla celá posádka. Někteří leželi, jiní seděli nebo se jen vznášeli. Tu a tam již bylo slyšet hovor.
Steve se vznášel u stropu a snažil se navléknout si magnetické boty, když zaslechl Sue, jak se ptá:
„Doufám, že s tím už přestanou!“
„S čím by měli přestat?“
„S tím, co dělají. Zřejmě se snaží domluvit se s námi telepaticky.“
„V telepatii nevěřím. Spíše rozezvučeli lodní stěny ultrazvukem.“
Steve si konečně navlékl boty, ale magnety nechal vypnuté.
„...studené pivo!“ zaslechl hlas Jima Davise.
„Já bych se zase chtěla brouzdat na pláži!“ zasnila se Ann Harrisonová. „Voda vám omývá nohy a slunce...“
Steve se odrazil od stropu a doplul k ní dolů.
„Přestaňte s takovými řečmi! Na cestě jsou tyto věci pro nás tabu!“
„Nemůžeme si pomoct,“ namítl vesele Jim Davis. „Ledaže bychom mluvili jen o těch mimozemšťanech, jako to dělají ostatní, ale to bych nerad. Raději mi řekněte, co vám nejvíc chybí od té doby, co jste opustil Zemi.“
„To, že jsem tam nebyl tak dlouho, abych ji dokonale poznal.“
„Asi máte pravdu.“ Jim pozvedl speciálně upravenou sklenici, pokynul Stevovi a napil se.
„To čekání mě znervózňuje,“ poznamenal Steve. „Co udělají příště? Začnou otřásat lodí v rytmu Morseových značek?“
„Já myslím, že nás nechají na pokoji a odletí,“ řekl Jim.
„Doufám, že to neudělají,“ zhrozila se Ann.
„Bylo by to nejlepší řešení.“
Steve se zarazil. Co má Jim na mysli?
„Naopak to nejhorší,“ ozvala se rozhořčeně Ann. „Musíme se přece od nich dozvědět, co jsou zač, jak vypadají a co všechno bychom se od nich mohli naučit!“
Když se rozhovor mění na polemiku, je nejlépe změnit téma.
„Všimli jste si, že je tu nějaké teplo?“ poznamenal Steve. „Když jsem se odrazil od stěny, všiml jsem si, že je nějaká horká. Není to divné? Ledaže...“
Zvedl nohu a špičkami prstů se dotkl magnetické podrážky. Jeho tvář nabyla zvláštního výrazu.
„Jime, Jime!“
Byl to hlas Sue. Jim se k ní rozběhl. Byla obklopena zmatenými lidmi, ale rychle mu uvolnili cestu. Sue sténala, tloukla rukama kolem sebe a vůbec ho nevnímala.

V Jimově tváři se zračil strach. „Všechno kovové je horké!“ zvolal. „Musíme jí vytáhnout kovové sluchátko! Rychle s ní do ošetřovny!“
Čtyři muži ji uchopili a odnášeli. Sue stále křičela a bila kolem sebe, i když už ležela na lůžku. Jim jí rychle vstříkl uklidňující prostředek a Sue usnula.
Všichni čtyři muži napjatě sledovali Jima při jeho práci. Zapojení automatického lékaře by trvalo moc dlouho, a tak se Jim rozhodl operovat ručně. Šlo to poměrně rychle, protože sluchátko bylo jen pod kůží vedle ucha, ale než Jim skončil, byl skalpel tak horký, že ho pálil do prstů.
Steve cítil, jak mu horko proniká kovovou podrážkou bot. Vědí vůbec cizinci, co dělají? To přece nemůže být pouhý pokus o komunikaci!
Nemělo smysl o tom dále uvažovat. Bylo zřejmé, že jeho loď je napadena. Jeho loď!
Steve vyběhl do chodby a utíkal do kontrolní místností. Na svých magnetických podrážkách se podobal vyplašenému tučňáku, ale pohyboval se rychle. Cizinci se zřejmě snaží zmocnit Andělské tužky. Nějakým způsobem je musí zastavit dřív, než všichni na lodi budou usmaženi.
Kovové podrážky mu propalovaly chodidla a horký vzduch vysušoval ústa a hrdlo. I plomby v zubech do pálily do dásní. Aby mohl otevřít dveře, musel si strhnout košili a omotat si s ní ruce. Nohy ho nesnesitelně pálily. Strhl boty a v beztížném stavu vplul do řídící kabiny a rukou chráněnou košilí naplno otočil bílým knoflíkem ovládajícím pohonné zařízení. Jakmile ucítil, že se loď otáčí a tíže se vrací, klesl vyčerpán do akceleračního křesla. Zadním teleskopem sledoval, až se v zorném poli objeví nepřátelská loď. Pak zastavil otáčení a nastartoval.

V infračerveném světle cizí loď doslova žhnula.
„Bude chvíli trvat, než žár pronikne do všech prostorů,“ informoval technologický důstojník svého kapitána. „Teplotu mohou rozptylovat, ale jen do jisté míry.“
„To je v pořádku. Až usoudíte, že jsou mrtví, vzbuďte telepata, ať to tam zkontroluje!“
Kapitán se posadil, česal si srst a vyčkával.
„Kdyby nebyli tak bezbranní, nepoužil bych tuto pomalou metodu,“ poznamenal. „Prostě bych odřízl kruh s gravitačním zařízením od motorové sekce. Možná, že jsem to přece jen měl udělat. Bylo by to bez rizika.“
Technologický důstojník ve snaze prokázat znalost j problematiky se usmál:
„To by bylo zbytečné, pane. Žádné těžké zbraně nemají. Kromě toho nebylo by je kam umístit. Téměř celý lodní prostor zabírají palivové nádrže, reaktivní pohon a motor.“
Nepřátelská loď se náhle začala otáčet od svého mučitele. V této chvíli k němu byla natočena svým koncem, v němž byl pohonný systém, který se pozvolna rozžhavoval do ruda.
„Zřejmě se chystají uprchnout,“ poznamenal kapitán, když si všiml změněné pozice lodi. „Jste si jist, že nám neuniknou?“
„Nemohou, pane. Jejich motor není natolik výkonný.“
„Hm.“ Kapitán se zamyslel. „Co se stane, když proud světla z trysek pohonu zasáhne naši loď?“
„Vůbec nic, pane. Jen budeme mít v kabinách trochu víc světla. Jejich sběrná čočka je plochá, takže světelná emise se rozptýlí do šířky. Aby to bylo nebezpečné, museli by mít parabolickou čočku. Ledaže...“
Kapitán zpozorněl. „Ledaže co?“
„Ledaže by tam bylo laserové zařízení. Ale není třeba se obávat. Žádné zbraně nemají.“
Kapitán zařval:
„Pitomý telepat! Jenže jak mohl poznat, že se to dá použít jako zbraň, když oni sami o tom neměli ani tušení?“
Vrhl se k interkomu.
„Zbrojní důstojník!“
„Zde, pane!“
„Okamžitě spalte...“
V té chvíli strašlivá výheň zasáhla řídící kabinu. Ve zlomku vteřiny kapitán vzplál a proud vzduchu unikající roztrženým lodním pláštěm vysál jeho kočičí tělo do kosmického prostoru.

Steve ležel na zádech. Loď rotovala a vznikající přetížení ho příjemně vtlačovalo do lůžka. Otevřel oči.
Jim Davis prošel kabinou a přistoupil k němu.
„Jak vidím, už jste se vzbudil.“
Steve se prudce posadil.
„Klid, jen pomalu.“ Jimovy oči byly plné soucitu.
„Co se stalo?“ zakoktal Steve.
Jim se posadil do jednoho z křesel a vážně na Steva pohlédl.
„To musíte nejlépe vědět vy, protože jste byl v řídící kabině. Chtěli jsme se tam dostat, když náhle se loď začala pohybovat, takže nastal pěkný zmatek. Proč jste nás neupozornil, abychom se připoutali? Ann právě procházela dveřmi, když jste zapnul pohon. Pak jste omdlel.“
„Co se stalo s tou cizí lodí?“
„Naši teď prohledávají její trosky.“
Stevovi se sevřelo srdce.
„Od počátku jsem měl tušení, že ta loď může být nebezpečná,“ pokračoval Jim. „Spíš než lékař jsem psycholog, takže o lidské přirozenosti něco vím. Bylo by pošetilé automaticky předpokládat, že tvorové schopní kosmických letů jsou vždy mírumilovní. Zprvu jsem byl také toho názoru, ale jak je vidět, není tomu tak. Našli jsme věci, z nichž by každý

mírumilovný pozemšťan měl hrůzu - řízené střely, termonukleární hlavice, lasery, protiraketové systémy a ten termický projektor, jímž nás chtěli uškvařit. Víte, co to znamená, Steve? Buď mají své nepřátele, nebo jejich rasa je zaměřená čistě na výboj."
„Takže jsem zabil..."
Stevovi se zdálo, že se místnost kolem něho otáčí, ale jeho hlas byl pevný.
„Jen klid, Steve. Dívejte se na celou věc tak, že jste zachránil loď a naše životy."
„Ale byla to jenom náhoda. Chtěl jsem se od nich jen vzdálit..."
„Žádná náhoda, Steve. Neomlouvej se." Jimův hlas zněl věcně a nevzrušeně, jako by konstatoval výsledek rozboru moči:
„Ta loď byla od nás vzdálena čtyři sta mil. Mohl jste ji vidět jen zadním teleskopem, a ten jste musel přesně zaměřit. Kromě toho jakmile jste ji zasáhl, hned jste vypnul motor!"
Steve se zvrátil do lůžka a mluvil jakoby do stropu: „Tak dobře, Jime. Vy to tedy víte. Co ti ostatní?"
„Pochybuji, že to vědí. Sue možná něco tuší, ale nejsem si jist."
„Hm."
„Pokud ano, pak to snáší dobře, i když to pro ni musel být šok. Určitě lépe než všichni ostatní, až si konečně uvědomí, že vesmír může být plný nebezpečných válečníků. Bude to pro ně něco jako konec světa, v němž si zvykli žít."
„To snad ne!"
„Možná, že trochu přeháním, ale v každém případě to bude pro ně velký šok. Tři sta let žijeme v období, které nazýváme ‚Zlatý věk', v němž nejsou války, hlad ani nemoci - snad kromě stáří. Když se někdo, kdo je starší než čtrnáct let, začne chovat agresivně, považujeme ho za nemocného a léčíme ho. Nyní ale tato idylická doba skončila. Přesvědčili jsme se, že mír není nic trvalého ani pro nás, a možná ani pro ostatní myslící tvory."
„Je možné se na tu loď podívat?"
„Jistě. Je hned za námi."
Steve namáhavě vstal a přistoupil k oknu. Někdo předtím manévroval lodí tak, že se přiblížila na nepatrnou vzdálenost ke kzintskému plavidlu. Mělo obrovské rudé koule s četnými výstupky, zdánlivě nesmyslně rozloženými po obvodu jejího pláště.
Laserový paprsek ji rozťal na dvě nestejné části, jako když sekera rozpolcí vajíčko. Větší polovina se pomalu otáčela a umožňovala tak pohled do jejích vnitřních prostor.
Steve nemohl odtrhnout oči od tohoto hrůzného pohledu.
„Za chvíli se muži vrátí," řekl Jim. „Budou vyděšení a určitě navrhnou, abychom z vraku přenesli zbraně na naši loď a mohli se bránit proti dalšímu možnému napadení. S tímto návrhem budu určitě souhlasit. Někteří si přesto budou myslet, že jsem se stal paranoikem, a možná budou mít pravdu. Jenže to je druh duševní choroby, kterou v dané situaci budeme potřebovat."
Jim byl bledý a hlas se mu chvěl, když dodal:
„Po staletích míru budeme opět nuceni sáhnout po zbraních. Nejdříve však musíme varovat Zemi."

Přeložil Miroslav Martan